

[Poulsgaard]

og det er enormt med penge, det ville koste, hvis det blev ført ud i livet.

Det er jo så dejlig nemt at producere den her sukkerpolitik: den gruppe skal tilgodeses, og den gruppe skal tilgodeses. Og der er da også stemmer i det. SF gik jo ikke tilbage ved dette valg. Det er somme tider svært at forstå vælgerne. Det gjorde de altså ikke, og nu kan SF sende dette beslutningsforslag ud til en masse af deres folk, der siger: det er da et dygtigt parti, vi har, og de andre reaktionære bæster sidder dér og hæmmer ethvert fremskridt. Det kan man jo så fortælle folk.

SF er så dejligt ansvarsfri, for man skal ikke finde en krone til at finansiere det med – jo, det skal man da, for det tager man fra militær og kongehus, men de penge har SF brugt så mange gange, de må jo slippe op engang.

Hvad ville resultatet være, hvis dette forslag blev vedtaget? Ville det betyde, at der kom flere unge i arbejde? Nej, det ville betyde det stik modsatte, at der kom færre unge i arbejde, for arbejdsgiverne skal betale. Ja vel, men hvor kan arbejdsgiverne tage pengene fra? Dem kan de kun tage fra lønmodtagerne, for arbejdsgiverne bliver nødt til at lægge det på varens pris. Derved stiger varens pris, og derved forringer man dansk erhvervslivs konkurrenceevne med færre arbejdspladser til følge.

Derfor skal man selvfølgelig gå den stik modsatte vej af SFs: man skal nedsætte skatterne i stedet for. Ved at nedsætte skatterne letter man erhvervslivets omkostninger. Lettes erhvervslivets omkostninger, skabes der flere arbejdspladser. Men det er jo ikke SFs vej.

SF farer frem med bål og brand. Den arbejdsgiver, der ikke opfylder kvoten, skal ikke have hovedet hugget af, men han skal i det mindste betale en klækkelig bøde, som forbrugerne også kommer til at betale.

Man gør de unge en bjørnetjeneste. Altså, SF vil ikke forstå det, og det strider mod hele partiideologien. Det er den private erhvervssektor, det er de privatkapitalistiske lande, der har skabt de bedste forudsætninger for, at mennesker kan trives og udfolde sig. Det tvangsstyre, SF vil ind på, fører til det stik modsatte. Det fører til ufrie mennesker. Det fører til ufrie arbejdspladser. Det fører til ufrihed over det hele, og det gavner mindst af alt de unge.

Jeg tror nok, at jeg har sagt så meget, at det er sivet ind, at vi afviser forslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

VS har stor sympati for de tanker, der ligger bag SFs forslag om at fremskaffe praktikpladser, for mangelen er jo, ligegyldigt hvad regeringen siger, meget stor. Mere end $\frac{1}{3}$ af hver basisårgang får ingen praktikplads, men bliver overladt til bistandskontorernes nåde og barmhjertighed.

Jeg står her med oversigten over regeringens forslag til indsats mod ungdomsarbejdsløsheden, og der er en masse tal. Jeg vil ikke nedkalde regeringens vrede over mit hoved ved at sige, at den ikke gør noget, for tallene viser da, at man har intentioner om at gøre noget.

Men hvad står der så om lære- og praktikpladser? Ja, der står, at der skal oprettes 200 statslige lære- og praktikpladser. 200 er selvfølgelig bedre end ingenting, men meget er det nu ikke. Hvor er garantien for de lære- og praktikpladser, der skal komme inden for det private? Dér skriver man, at det garanterer man, men der står ikke ret meget konkret om det. Jeg tænker her på det, vi fik, lige da vi kom herind, regeringens program til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden 1984 og 1985. Dér forventer man, at der kommer 3.000 ordinære lære- og praktikpladser, bl.a. i banker og sparekasser og inden for jern- og metalområdet. Det er noget af det mest konkrete, man kan læse i det, ud over alle tallene.

Jeg vil til SF sige, at VS har mest sympati for det, der står om kvotaordningerne, men mener, at der skal strammes noget op omkring afgiften.

Vi mener ligesom SF, at arbejdsgiverne skal tvinges til at oprette flere praktikpladser. Spørgsmålet er så: hvordan gør man det? Vi mener, at fagforeningerne skal pålægge de enkelte arbejdsgivere at oprette det antal praktikpladser, der er forsvarligt, når man tager højde for produktionens karakter og for, at det skal være en så bred og alsidig uddannelse som overhovedet muligt. Og det skal ske i et tæt samarbejde med arbejdspladsklubber og lærlingene. Vi vil også være indstillet på, at hvis en virksomhed nægter at oprette det pålagte antal praktikpladser, så skal den betale et beløb, en form for bøde.